

Leif Hermann (SF):

I juni 1987 kom Arealudvalgets anden betænkning, som omhandlede det fremtidige ankesystem på Miljøministeriets og byggelovens område, men forud for det og i øvrigt også forud for det beslutningsforslag, vi behandler i dag, har Miljøankenævnet og det miljøretlige ankesystem jo gentagne gange været genstand for overvejelser. Jeg skal her holde mig til de nyeste overvejelser og til de overvejelser, der er udgået fra Socialdemokratiet.

I februar 1986 ville partiet i forbindelse med forslaget om ophævelse af den dagældende § 1, stk. 3, i miljøbeskyttelsesloven faktisk helt fjerne ankenævnet for så vidt angår afgørelser efter miljøbeskyttelsesloven. Det forslag blev dog taget tilbage under andenbehandlingen, idet partiets daværende ordfører fremhævede, at det dog var et principielt spørgsmål for Socialdemokratiet at få fjernet Miljøankenævnet.

I januar 1987 fremsatte Socialdemokratiet et beslutningsforslag, der i sine principper – bortset fra en enkelt afgørende undtagelse, som jeg skal komme tilbage til – indførte noget, der ligner det, der ligger her på bordet i dag, nemlig et modificeret toinstanssystem og et ankenævn, der skal træffe principielle afgørelser og være anden instans i forhold til afgørelser truffet af Miljøministeriets styrelser. Ankenævnets sammensætning, som hr. Ahlmann-Ohlsen jo har besværet sig over, tør man nok sige, består af en formand med samme kvalifikationer som i dag og 6 medlemmer udpeget af Folketinget efter reglerne i Folketingets forretningsordens § 36.

Den undtagelse, som jeg nævnte, og som er en indskrænkning i forhold til Socialdemokratiets tidligere opfattelse, vedrører kredsen af klageberettigede. I dette beslutningsforslag tillægger man lokale miljøorganisationer klageretten. Det er et synspunkt, som vi selvfølgelig har megen sympati for, men det skal måske ses på baggrund af, at man tidligere har været indstillet på fuldstændig at ophæve enhver begrænsning i adgangen til klage, altså at give adgang til klage på samme måde, som folk har adgang til at henvende sig til ombudsmanden. Vi har selv tidligere foreslået, at de fik tildelt klageadgang, som havde bedt om at få afgørelsen oplyst, altså at man skulle foretage en eller anden aktivitet for også at blive klageberettiget, og det er selvfølgelig et synspunkt, vi fortsat vil arbejde for under udvalgsarbejdet.

Hvad angår ankenævnets sammensætning med de seks medlemmer, må vi i Socialistisk Folkeparti nok erkende, at der ikke er flertal for den løsning, vi selv i sin tid gik ind for, nemlig en interesseafvejningsløsning på en ganske anden måde, end det er tilfældet i dag. Arealudvalgets forslag går jo ud på, at man skal proppe kommunalpolitikere ind i ankenævnet, og her har vi et forslag, der mener, at Folketinget skal kunne udpege politikere i stedet for kommunalpolitikere.

Af to onder vælger man selvfølgelig det mindste: at anbringe kommunalpolitikere i et ankenævn, der i givet fald skal tage stilling til kommunale afgørelser, er unægtelig at instituere inhabilitetsproblemet, så det vasker sig. Det synes vi er overordentlig ejendommeligt.

På den anden side må man nok sige, at hvis det er det, man skal undgå, burde i hvert fald Socialdemokratiets forslags bemærkninger rumme noget, der udelukker, at der kan udpeges kommunalpolitikere af Folketinget, for det udelukkes ikke ifølge bemærkningerne. Der er intet i vejen for efter det beslutningsforslag, som Socialdemokratiet har lagt på bordet, at man kan udpege en teknik- og miljøformand i en amtskommune som dommer i Miljøankenævnet.

Videre er der et andet problem, som jeg kort skal berøre. Da Miljøankenævnet jo efter forslaget i princippet skal være et principielt organ samt ankeinstans i afgørelser, der er truffet af styrelserne i første instans, vil det i praksis være således, at styrelserne vil blive anden og endelig instans. Dér skal man så være opmærksom på én ting i hvert fald, nemlig at den rådgivningsaktivitet, som Miljøministeriets styrelser udøver over for kommuner og amtskommuner, vil blive endnu mere problematisk, end den er i øjeblikket, hvor vi dog har et treinstanssystem, altså at styrelsernes afgørelser i vidt omfang kan indbringes for Miljøankenævnet.

Når man så oven i købet ved, at Miljøstyrelsen tidligere, nemlig den 29. august 1986, faktisk i sin virksomhed som klageinstans har lagt den linje, som der står i skrivelsen fra Miljøstyrelsens direktion til kontorerne, at udgangspunktet for vurdering af ankesager bør være stadfæstelse af de lokale regionale myndigheders afgørelser, så har man altså ikke ret megen tiltro til, at der er megen retssikkerhed i at lave endelighedsafgørelser, når det drejer sig om klager til Miljøstyrelsen.